

«Βεβαίως ὁ σκοπὸς ἡμῶν δὲν εἶνε νὰ υποβιάσωμεν τὴν ἀξίαν τῶν μητρικῶν φροντίδων, τῶν καταβαλλομένων κατὰ τὴν νηπιακὴν τοῦ τέκνου ἡλικίαν· ἀλλὰ πρέπει αἱ γυναῖκες νὰ μάθωσι, καὶ πῶς θὰ τὸ ἐμάνθανον ἂν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ταῖς τὸ εἶπῃ, ὅτι δὲν θὰ εἶνε μητέρες κατὰ τὸν ἠθικὸν νόμον τῆς φύσεως, ἢ ὅταν ἐργασθῶσι πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ψυχῆς τῶν τέκνων των ... Πᾶσα μήτηρ πλὴν τῆς ζωῆς ἦν δίδει εἰς τὸ τέκνον ὀφείλει νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπην, ἂν θέλῃ ν' ἀπολύσῃ ἄλλης τινὸς εὐτυχίας ἢ τῆς τοῦ νὰ βλέπῃ αὐτὸ ἀναπνεύον τε καὶ κινούμενον, τῆς εὐτυχίας ἐκείνης, ἣν ὁ Σαίξπηρ τοσοῦτον καλῶς ἐκφράζει, θέτων εἰς τὸ στόμα τῆς μητρὸς τοῦ Κοριολανοῦ τοὺς ἐξῆς λόγους:— «Ἡσθάνθη ὀλιγωτέραν χαρὰν κατὰ τὴν γέννησίν του ἢ καθ' ἣν ἡμέραν τὸν εἶδα νὰ διαπράξῃ ἀνδρικήν τινα πράξιν.»

Ἡ μήτηρ λοιπὸν ὀφείλει εἰς τὸ τέκνον της πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν ἀγωγὴν ἐκείνην, ἣτις ἀναπτύσσει τὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς αὐτοῦ ἀρετάς, τὴν ἀγωγὴν ἐκείνην ἣτις φωτίζει τὸ πνεῦμα, διαπλάσσει τὴν κρίσιν, εὐρύνει τὴν καρδίαν καὶ ἐνισχύει τὴν ψυχὴν.

Ἐὰν αὕτη ἀμελήσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον της τοῦτο, εἴτε ἐκ συμφέροντος, εἴτε ἐκ κουφότητος, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ὅτε θὰ ὀφείλῃ λόγον εἰς τὸ τέκνον της, ὅπερ αὐτὴν μόνον εἶχεν ὅπως τὸ ὀδηγῆ εἰς τὸ ἀγαθόν, εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὸν Θεόν.

Δὲν γνωρίζω ἥδονην ἐπαγωγότεραν, σπουδαιότεραν καὶ ὑψηλοτέραν ἐκείνης, ἣν αἰσθάνεται τις ἐπαγρυπνῶν καὶ διευθύνων τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς ψυχῆς. Δὲν φαίνεται ὅτι ὁ Πλάστῃς ἀναθέτων τὴν ἀποστολὴν ταύτην εἰς τὰς γυναῖκας, τὰς ἐκάλεσεν ὅπως συνεργασθῶσιν εἰς τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἔργου του; Δέον λοιπὸν πᾶσαι αἱ μητέρες νὰ ἐνοήσωσι καλῶς τὸ ὕψος καὶ τὴν εὐθύνην τοιαύτης ἀποστολῆς.

1888

ΖΑΧΑΡΟΥΛΑ Μ. ΛΑΜΝΗ

ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ

Μὲ μι' ἀφρόπλαστη Νεράιδα, μιὰ ὁμορφονῆ,
 Τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης ψάρειε ἀντάμα,
 Μὲ καλάμι, μὲ ἀπόχη καὶ μὲ πετονιά
 Καὶ καρδιά νὰ μὴν ἀφήσουν τῶγαν κάνει τάμα.

Καὶ γὰρ δόλωμά 'χαν βάλει χίλια δυὸ καλά:
Γέλια, τρέλλαις, εὐτυχία καὶ γλυκὰ φιλάκια
Κὴ ὅτι πρᾶμμα τὴν καρδιά μας τήνε ξεγελᾷ
Καὶ τὴν πιάνει καθὼς πιάνουν τὰ τρελλὰ ψαράκια.

Πέφτουνε καρδιαὶς σιμά τους ἄμετροι σωροὶ
Καὶ μαλώνουνε ποιά νᾶρθη νὰ πρωτοτσιμπήση...
Τί ψαρᾶδες ξακουσμένοι, ἄχ, τί τυχεροὶ !
Τὸ κοφίνι τους μὲ δαῦταις θεὸ νὰ ξεχειλίση.

Μὰ καρδιά — στραβὴ θὰ νᾶταν ! — πέφτει σὰν τρελλή
Καὶτσιμπάει μὲ λαχτᾶρα πρώτη... Μὰ κυττάτε,
Πῶς σπαράζει σὰν τὸ ψάρι, πῶς παραμιλεῖ ...
Αἶ, μαζί της σεῖς ἢ ἄλλαις τί κρυφογεῖσθε !

— «Σῶσέ με, γλυκειὰ Νεράιδα !.. Μὴ με τυραννῆς !»
Κλαίει, παρακαλεῖ, μὰ 'κείνη δέν της ἀπαντάει.
Μόν' ὁ ἔρωτας τῆς λέει — «Αἶ, φτωχή, πονεῖς ;
«Δὲν πειράζ' εἶνε καὶ τοῦτο πρᾶμμα πού περνάει !..

«Σὰν τὸ δόλωμα 'τσιμποῦσες ποῦχες τὸ μυαλό ;
«Βάστα τώρα καὶ τῆς πίκραις... ἔτο' εἶνε γραμμένο !
«Πᾶψε πειά ! μὴ μὲς σκοτίζης... Σῦρε στὸ καλὸ,
«Κὴ ὅτι πιάνει ἢ πετονιά μας εἶν' καλὰ πιασμένο !»

Μάιος, 1888.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.

E tu m'amavi per le mie Sventure
Ed io t'amavo per la tua pietà. (Otello)

Δέν σ' ἀγαπῶ καθὼς τὸ λές, καὶ ὅπως τὸ νομίζεις,
Μόνον πῶς σ' ἀγαπῶ πολὺ, μόνον αὐτὸ γνωρίζεις.
Μὰ τὸ γιατί σὲ ἀγαπῶ, ὅσον ποτὲ κάμμια
Καὶ ἡ καρδιά μου εἶνε φωτιά, πού ἦταν 'ς ἄλλαις κρύα,
Καὶ καίεται καὶ φρύγεται, κὴ αἰώνια στενάζει,
Καὶ μέσ' στῆς φλόγαις γιὰ ὄροσιά, μόνον ἐσὲ φωνάζει.
Τώρα σοῦ λέγω τὸ γιατί, ἀγάπη μου, κυρά μου,
Γιατί πονῶ, μὲ ἀγαπᾶς, καὶ γιὰ τὴ συμφορὰ μου.
Κὴ ἐγὼ γι' αὐτὸ σὲ ἀγαπῶ πλειότερον ἀκόμα
Γι' αὐτὴ σου τὴν εὐσπλαγχνισιά καὶ τὸ γλυκὸ σου στόμα
Ποῦ μοῦ γιατρεύεις τὴν πληγὴ μὲ τὰ χρυσόλογά σου
Καὶ λησμονῶ τὴν πίκρα μου, ὁ δυστυχῆς σιμά σου.
Δέν σ' ἀγαπῶ, ὡς ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι . . . γιὰ ἀγάπη
Μαράθηκ' ἢ τριανταφυλλιά κὴ ἢ ῥίζα της ἐσάπη.
Σὲ ἀγαπῶ, γιατί πονεῖς καὶ θλίβεσαι μαζί μου,
Καὶ τὴ ζωὴ σου ἔδεσες μὲ τὴ πικρὴ ζωὴ μου.
Σὺ μ' ἀγαπᾶς γιατί πονῶ, καὶ γιὰ τὴ συμφορὰ μου,
Κὴ ἐγὼ γιὰ τὴν εὐσπλαγχνισιά, ποῦχες γιὰ μὲ κυρά μου.

'Ερ Πειραιεῖ 1888.

Δ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ